

stæder, vilde være af meget stor Betydning, om man kunde fjerne den Uvillie, som mange nære imod Accidensofrene for de kirkelige Handlinger, og maaske end mere mod Ydelsesmaaden, vilde de dog gaa med til at tilraade disse Ofres Afløsning, naar der gaves fuld Erstatning for, hvad de udgøre, og der derhos — ligesom det som Regel sker ved Afløsning af Højtidsoffer i Købstæderne — blev truffet visse Foranstaltninger, der gav Sikkerhed for, at Afløsningssummen holdt Skridt med Befolkningens Forøgelse, i hvilken Henseende Raadet navnlig anbefalede, at Afløsningssummerne for Københavns og Købstædernes Vedkommende sattes til et vist Antal Øre for hvert Hundrede Kroner af vedkommende Kommunes skattepligtige Indtægt.

Til de Opfordringer, der i de foran anførte Omstændigheder have været for Ministeriet til at tage Spørgsmaalet om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser — og da navnlig de sidste, idet den frivillige Afløsning af Højtidsorefret fremdeles ligesom i Tiden før Fremsettelsen af de fornævnte Lovforslag, er i god Gænge, om end den ganske vist paa visse Steder støder paa Vanskeligheder, der for Tiden virke hæmmende — op til fornyet Overvejelse, er i den sidste Tid kommet en ny, som Ministeriet har maattet tillægge afgørende Betydning.

Som anført i Bemærkningerne til det for Rigsdagen i indeværende Samling fremsatte Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse, er det fra samtlige Biskoppers Side udtalt som det ønskeligste, at Ofret for den kirkelige Vielse, naar almindeligt borgerligt Ægteskab indføres, helt kunde bortfalde, for at ikke Hensynet dertil skulde afholde nogen fra Vielsen. Saa fremt det skulde bortfalde uden Erstatning, vilde dette imidlertid for mange Embeder blive et ret føleligt Tab, som disse vanskelig vilde kunne bære, og en Afløsning af Bryllupsofret alene vilde neppe være paa sin Plads, idet en saadan Afløsning maa anses lige saa ønskelig ogsaa for andet Offers Vedkommende, ikke alene Højtidsorefret, der jo allerede nu er afløst i adskillige Menigheder, men navnlig ogsaa Daabsofret. Ministeriet har derfor allerede i disse Bemærkninger udtalt, at det var betænkt paa ved en særlig Lov at træffe Foranstaltning til Accidensorefrets Afløsning i Almindelighed, og til den Regel, der i Lovforslagets § 21 findes indført om, at Præster og Kirkebetjente skulde have samme Krav paa Offer i Anledning af

kirkelig Indvielse af Ægteskab, som hidtil har tilkommet dem i Anledning af Vielsen, er der derfor ogsaa føjet, at denne Regel skal gælde, „indtil Afløsning af Accidensorefret finder Sted“.

Umiddelbart efter Udarbejdelsen af Forslaget til Lov om Ægteskabs Indgaaelse har Ministeriet derfor ogsaa indledet Forhandlinger med Biskopperne om et Forslag til Lov om Adgang til Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser, og som Resultat af disse Forhandlinger foreligger nærværende Lovforslag.

Hvad selve Tanken i Forslaget angaar, har det langt overvejende Antal af Biskopperne udtalt deres Sympati med denne og deres Glæde over Forslagets Fremkomst som en tidssvarende Reform, idet den Tid er forbi, i alt Fald de allerfleste Steder, da man kunde antage, at disse Ydelser knyttede et Baand mellem Menigheden og de paagældende offerberettigede, og disse Ydelser derfor nu væsentlig have tabt deres personlige Karakter og mere og mere blive betragtede som rent ydre Afgifter. Kun en enkelt Biskop har udtalt Betænkeligheder ved Forslaget, idet han mener, at om end dets Tendens gennemgaaende vil finde Paaskønnelse hos Præsterne, der dog vil findes adskillige blandt de Menighedsmedlemmer, som virkelig føle sig knyttede til Kirken og dens Tjenere, der ville finde *Accidensorefrets* Forsvinden naturlig. Men ogsaa denne Biskop har dog givet Lovforslaget sin Tilslutning, idet han indrømmer, at adskillige Hensyn til Nutidens Overgangsbevægelser tale til Gunst for denne Foranstaltning, og navnlig erkender, at der netop for Øjeblikket, da Indførelsen af almindeligt borgerligt Ægteskab og deraf følgende Svingninger i Præsternes Indtægter kunne ventes, er særlig Anledning til at tage dette Spørgsmaal op. I denne Forbindelse kan ogsaa henvises til, hvad en anden af Biskopperne berører, at Stemningen i Udlandet i de senere Aar afgjort er gaaet i Retning af disse Ydelsers Afløsning, idet de ere blevne afløste baade i Sverige og — i alt Fald for en væsentlig Del — i Norge samt — efter Indførelsen af det almindelige borgerlige Ægteskab og til Dels som en umiddelbar Følge heraf — i maaske de fleste tyske Landskirker. Endelig synes ogsaa, hvad vore egne Forhold angaar, de saa almindelige Begæringer om Højtidsorefrets Afløsning samt den Omstændighed, at baade Højtidsoffer og Accidenser ere afskaffede i mange, maaske i